

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) město Buštěhrad**, se sídlem Hřebečská 660/11, Buštěhrad, zast. Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1, **b) K. K.**, a **c) Rodinné centrum Buštěhradský pelíšek, z.s.**, se sídlem Kladenská 207/38, Buštěhrad, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: AVE Kladno s.r.o., se sídlem Smečenská 381, Kladno, zast. JUDr. Ing. Janem Vychem, advokátem, se sídlem Lazarská 11/6, Praha 2, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2016, č. j. 46 A 35/2014 – 234,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný a žalobci b) a c) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a) Mgr. Vojtěcha Novotného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014, č. j. 047091/2014/KUSK, sp. zn. SZ 012353/KUSK REG/MP, žalovaný zamítl odvolání žalobců a zároveň potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 11. 2013, č. j. Výst./4514/13-5/Čk, kterým bylo na základě žádosti společnosti SKS INVEST s. r. o., se sídlem Hutská 249, Kladno a společnosti Středočeská údržba komunikací s. r. o., se sídlem Viničná 910, Beroun

(právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení) rozhodnuto o umístění stavby „Bioplynová stanice Kladno“ (dále jen „BPS Kladno“) na pozemcích parc. č. 1897/74, parc. č. 194/194, parc. č. 1937/19, parc. č. 1947/1, parc. č. 1947/40, parc. č. 1947/41, parc. č. 1952/10, parc. č. 1952/11, parc. č. 1954/4, parc. č. 1954/7, parc. č. 1955/1, parc. č. 1955/3, parc. č. 1955/4, vše v k. ú. Buštěhrad, a zároveň byly stanoveny podmínky pro umístění této stavby.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud shledal, že žalovaný se nezabýval námitkami žalobců, podle nichž může mít záměr negativní vliv na sousední obytné budovy a překračovat hygienické limity hluku vůči stavbám pro bydlení, což by jej vylučovalo z přípustných způsobů využití dotčeného území podle územního plánu města Buštěhrad ve znění změny č. 5.

[3] Krajský soud dále přisvědčil námitce žalobců, podle níž bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné, jelikož jako podklad pro jeho vydání nebyla doložena výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 As 37/2005 - 154, konstatoval, že povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 odst. 1 ZOPK musí být v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, vydáno před vydáním rozhodnutí o umístění stavby, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo.

[4] Nakonec krajský soud shledal důvodnou také námitku žalobců, podle níž v průběhu řízení nebyl příslušným orgánem ochrany přírody řádně vyhodnocen možný vliv výstavby BPS Kladno na evropsky významné lokality nacházející se v dotčeném území, jelikož orgán ochrany přírody ve svém stanovisku pouze uvedl, že významný vliv stavby na evropsky významné lokality byl vyloučen. Stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny je proto nepřezkoumatelné, což jej zároveň činí nezákonným. Jelikož přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vychází z nezákonného stanoviska orgánu ochrany přírody, bylo územní řízení zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. K otázce nevypořádání námítky vyloučení negativního vlivu na sousední obytné stavby stěžovatel uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání žalobců ze dne 3. 4. 2014 shledal, že se stavební úřad s otázkou souladu záměru s podmínkami vydané územně plánovací dokumentace vypořádal „s ohledem na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů hájících veřejný zájem na úseku ochrany přírody a životního prostředí.“ Žalovaný tedy zohlednil skutečnost, že stavební úřad vyloučil negativní vliv BPS na sousední obytné stavby s ohledem na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů k této otázce.

[7] Ke stejnému závěru dochází stěžovatel také v případě námítky splnění hlukových limitů. Žalovaný se podle stěžovatele s touto námitkou vypořádal, jelikož na str. 15 rozhodnutí o odvolání shledal, že „podle ustanovení § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení a pro veřejnou dopravní infrastrukturu,

pokračování

z čehož vyplývá, že v územním řízení je stěžejní stanovit druh a účel stavby, kdy pro konkrétnější řešení se stanovují podmínky pro další řízení.“ Je přitom zřejmé, že otázka splnění hlukových limitů je otázkou technického charakteru spadající svým předmětem do stavebního řízení. Přezkoumávání (v tuto chvíli blíže neznámých) hlukových parametrů záměru v řízení o vydání územního rozhodnutí by tak bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Stěžovatel zde odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2014, č. j. 7 As 13/2013 – 35, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou týkající se odkládání vyřešení možného překračování hlukových limitů dokonce až do fáze kolaudačního řízení a ve kterém uvedl, že „*nepovažuje za nezákonné, je-li požadováno předložení měření hluku jako podklad k rozhodování o povolení užívání stavby, neboť až v této fázi bude moci být jednoznačně zjištěno jaké hladiny hluk ze staveb a z dopravy skutečně dosáhnou*“. Je-li tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu dostačující řešit otázku hlukové zátěže až ve fázi kolaudační, musí o to více postačovat, pokud tato problematika bude předmětem přezkumu ve fázi stavebního řízení, jak předjímal žalovaný i stavební úřad. Stěžovatel uzavírá, že krajský soud se s námitkami ohledně vyloučení negativního vlivu na okolní stavby a splnění hlukových limitů vypořádal přezkoumatelným způsobem.

[8] Stěžovatel dále namítá, že námitku týkající se výjimky podle § 56 ZOPK žalobci neuplatnili v odvolacím řízení a žalovanému tedy nelze vytknout, že se s touto námitkou nevypořádal. Stěžovatel také poukazuje na skutečnost, že v praxi bývá problematika výjimek často řešena až ve stavebním řízení. Případné podmínky stanovené rozhodnutím o výjimce podle ustanovení § 56 ZOPK příslušným orgánem ochrany přírody přitom mohou mít spíše stavebnětechnický charakter, a měly by tedy zohledňovat dané konkrétní technické řešení stavby vymezené v projektové dokumentaci předkládané právě ve stavebním řízení. Samotný ZOPK nadto v ustanovení § 56 nikde nestanoví, k jakému okamžiku má být daná výjimka za zákaz u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů získána. Žalovaný tak nemohl pochybit, pokud se ve svém rozhodnutí otázkou získání výjimky podle § 56 ZOPK nezabýval.

[9] Stěžovatel nakonec namítá, že závěr krajského soudu, podle něhož je stanovisko orgánu ochrany přírody týkající se vlivu na evropsky významné lokality nepřezkoumatelné, je sám nepřezkoumatelný. Krajský soud měl totiž přehlédnout stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 12. 7. 2010, na které navazující stanoviska odkazují, a které se touto problematikou zabývalo. Toto stanovisko odůvodňuje vyloučení negativního vlivu na evropsky významné lokality s ohledem na charakter a lokalizaci záměru. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti stanoviska a výsledné nezákonnosti rozhodnutí žalovaného je tedy nesprávný.

[10] Žalobce a) ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou. Žalobce a) rozporuje závěry stěžovatele o dostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného s tím, že vypořádání odvolacích námitek s poukazem na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů aniž by bylo zřejmé, z jakých konkrétních důvodů považuje žalovaný námitky za liché, není dostatečné. Úlohu stavebního úřadu jakožto správního orgánu s pravomocí rozhodovat v otázce umístění stavby nelze redukovat na to, že pouze a jenom shromáždí stanovené odborné podklady a bez dalšího posouzení věci umístí stavbu s odkazem na kladná vyjádření a stanoviska dotčených orgánů. Rozhodnutí o umístění stavby musí být odůvodněné.

[11] K námitce posouzení splnění hygienických limitů hluku vůči stavbám pro bydlení žalobce a) podotýká, že stěžovatel nepřipustně odsouvá problém, který má být řešen v územním řízení až do fáze řízení o povolení stavby. Žalobce a) tedy trvá na tom, že odložením hlukového posouzení BPS Kladno do stavebního řízení je zmařen účel územního řízení. Akustická studie dokládající splnění hlukových limitů vůči obytné zástavbě a z této studie plynoucí případná

opatření musí být zpracována jako podklad k územnímu řízení, protože právě na jejím základě mají být stanoveny podmínky pro umístění stavby.

[12] K otázce výjimky podle § 56 ZOPK žalobce a) uvádí, že krajský soud v tomto bodě nezrušil napadené územní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, tj. z důvodu nevypořádání odvolací námitky, nýbrž pro nezákonnost, neboť dospěl k závěru, že stavební úřad stavbu umístil, aniž by měl k dispozici potřebné odborné podklady. Žalobce zde dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, podle něhož je přípustné v žalobě namítat nesprávné právní posouzení věci odvolacím správním orgánem, přestože stejná námitka nebyla vznesena v odvolacím řízení. Námitka existující správní praxe připouštějící předložení rozhodnutí o udělení výjimky až ve stavebním řízení je potom v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[13] K poslední námitce žalobce a) uvádí, že právě stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 12. 7. 2010, na které poukazuje stěžovatel, je zcela neodůvodněné, a tudíž nepřezkoumatelné. V textu samotného stanoviska, se toliko uvádí, že „s obledem na charakter a lokalizační záměru se nepředpokládá možnost významného ovlivnění evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí“. Taková formulace bez dalšího bez bližšího popsání charakteru a lokalizace posuzovaného záměru, bez konkrétního označení možných dotčených evropsky významných lokalit, je zcela nicneříkající. Ze všech výše uvedených důvodů tedy žalobce a) navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[14] V replice k vyjádření žalobce a) stěžovatel namítá, že postup žalobce a) v celém řízení o umístění BPS Kladno je účelovou snahou zabránit všemi dostupnými prostředky realizaci jeho projektu v území, které bylo původně územním plánem vymezené jako lokalita pro průmyslovou výstavbu. Stěžovatel považuje odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v posuzované věci nadále za dostatečné. Pokud k požadované otázce vyjádří kompetentní orgán své stanovisko o určitém obsahu, nelze po stavebním úřadu požadovat v odůvodnění jeho rozhodnutí rozsáhlý přezkum daných otázek, ke kterým ostatně není ani odborně způsobilý ani věcně kompetentní.

[15] Pokud jde o opakující se argumentaci žalobce a) o nepřípustném odsouvání řešení určitých otázek do navazujícího stavebního řízení, stěžovatel trvá na názoru, že určité otázky není fakticky možné relevantně posuzovat ve fázi umístění stavby, tedy předtím, než budou známy konkrétní technické aspekty a reálné dopady již konkrétního stavebního řešení vymezeného v projektové dokumentaci. Respektování hlukových limitů i v předmětném řízení tedy bude v praxi možné posoudit až v takové fázi realizace BPS Kladno, v níž budou moci být jednoznačně zjištěny reálné dopady již konkrétní stavby na hladinu hluku v okolí. Ve vztahu k ostatním argumentům odkazuje stěžovatel na svoji kasační stížnost.

[16] Své vyjádření ke kasační stížnosti zaslal rovněž žalovaný. Žalovaný uvedl, že v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2014 vyšel při zvažování odvolacích námitek z toho, že záměr byl vyhodnocen dotčenými orgány hájícími veřejný zájem na úseku ochrany přírody a životního prostředí, přičemž tyto dotčené orgány posoudily záměr ve vztahu k možnému dotčení veřejných zájmů, které jsou oprávněny hájit na základě svých zákonných kompetencí, a nedošly k závěru, že by se umísťovaná stavba BPS Kladno nepřípustným způsobem dotýkala těchto veřejných zájmů z hlediska jejího vlivu na sousední obytné stavby. V otázce splnění hlukových limitů poukázal žalovaný na podmínku č. 12 v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 11. 2013 a vyjádřil nesouhlas se závěrem žalobce a), že ve stavebním řízení již nebude možné se zabývat vlivy záměru a jeho provozu na okolí. Ke stanovisku ze dne 12. 7. 2010 k vyloučení vlivu na evropsky významné lokality žalovaný uvedl, že jej považoval ve spojení s navazujícími stanovisky za dostatečné. Závěrem žalovaný informoval Nejvyšší správní soud, že na základě rozsudku

pokračování

krajského soudu zrušil prvoinstanční rozhodnutí správního úřadu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně přezkoumal námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nepřihlédl ke stanovisku Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12. 7. 2010, č. j. 106008/2010/KUSK, při posouzení námítky týkající se stanoviska dotčeného orgánu na úseku posuzování vlivu na evropsky významné lokality.

[20] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 3. 4. 2014 při posouzení otázky, zda může mít záměr vliv na evropsky významné lokality, pouze odkázal na závěr zjišťovacího řízení č. j. 137484/2010/KUSK ze dne 18. 11. 2010, v němž Krajský úřad Středočeského kraje vliv na evropsky významné lokality bez odůvodnění vyloučil. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že Krajský úřad Středočeského kraje v uvedeném závěru zjišťovacího řízení shledal, že: „*významný vliv předloženého projektu samostatně i ve spojení s jinými projekty na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, byl již stanoviskem ze dne 12. 7. 2010, č. j. 106008/2010/KUSK vyloučen*“. Stanovisko ze dne 12. 7. 2010 vydané podle § 45i ZOPK, na které poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, k této otázce uvádí: „*že vyloučit významný vliv předloženého projektu samostatně i ve spojení s jinými projekty na evropsky významné lokality i ptačí oblasti stanovené příslušnými vládními nařízeními. S ohledem na charakter a lokalizaci záměru se nepředpokládá možnost významného ovlivnění evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí*“.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu je patrné, že tento soud přihlédl i k citovanému stanovisku ze dne 12. 7. 2010, ačkoliv jej výslovně nezmínil. Krajský soud shledal, že: „*[krajský soud] musí soublasit se žalobci, že stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny je nepřezkoumatelné, jelikož obsahuje pouze závěr o vyloučení vlivu BPS Kladno na evropsky významné lokality bez jakéhokoliv odůvodnění, což jej zároveň činí nezákonným. Žalovanému nepřísluší přezkoumávat správnost stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle § 45i ZOPK. V případě jeho zřejmé nepřezkoumatelnosti mohl žalovaný dát podnět orgánu ochrany přírody k zjednání nápravy podle § 156 správního řádu*“. S ohledem na to krajský soud k námitce žalobců stanovisko orgánu ochrany přírody přezkoumal a dospěl k závěru o jeho nepřezkoumatelnosti.

[22] Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Ustanovení § 45i odst. 1, věta druhá ZOPK obsahuje požadavek na odůvodnění stanoviska o vyloučení vlivu na evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Pokud orgán ochrany životního prostředí pouze konstatoval, že s ohledem na charakter a umístění záměru se nepředpokládá možnost významného ovlivnění evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí, jedná se o nedostatečně odůvodněný závěr. Předmětné stanovisko vůbec neurčuje lokalitu a charakter posuzovaného záměru a nejsou z něj patrné úvahy, které orgán ochrany přírody k vyloučení vlivu na evropsky významné lokality a ptačí oblasti vedly.

Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti stanoviska je tudíž správný. Nejvyšší správní soud podotýká, že absenci výslovného odkazu na stanovisko ze dne 12. 7. 2010 považuje za určitou vadu odůvodnění rozsudku. Ze zbytku odůvodnění, které obsahuje odkaz na ustanovení § 45i ZOPK je však zřejmé, že krajský soud k tomuto stanovisku při posouzení věci přihlížel. Nejvyšší správní soud proto v opomenutí výslovného odkazu na stanovisko ze dne 12. 7. 2010 neshledal takovou vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost nebo jinou vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k námitkám souladu rozhodnutí stavebního úřadu s územně plánovací dokumentací. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, SJS č. 27/94). Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, z judikatury Nejvyššího správního soudu potom např. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[24] Žalobce a) v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu v kontextu souladu záměru s územním plánem města Buštěhrad namítal, že: „*I pokud by se nejednalo o záměr uvedený v příloze 1. zákona o posuzování vlivů (jako že bez pochyby ano), nemoblo by napadené rozhodnutí obstát, neboť stavební úřad se dále zcela nedostatečně vypořádal s otázkou, zda a do jaké míry navrhovaný záměr negativně ovlivní sousední obytné budovy, přestože toto jeho pochybení mimo jiných bylo důvodem ke zrušení původního rozhodnutí vydaného v předmětné věci. Stavební úřad v tomto ohledu opět pouze a jenom s odkazem na kladná stanoviska dotčených orgánů, zejména KHS Středočeského kraje uvádí, že nelze očekávat negativní vliv provozu BPS Kladno na veřejné zdraví z hlediska kvality ovzduší, zápachu i hladiny hluku.*“ Žalobce následně poukazuje na možné negativní vlivy záměru na okolí, které jsou uvedeny v oznámení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a použití nových technologií při realizaci.

[25] Krajský soud shledal, že žalovaný se s touto námitkou žádným způsobem nevypořádal. Stěžovatel nyní namítá, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal dostatečným způsobem, jelikož na str. 13 odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stavební úřad se s otázkou souladu záměru s podmínkami vydané územně plánovací dokumentace vypořádal „*s ohledem na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů hájících veřejný zájem na úseku ochrany přírody a životního prostředí*“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že citovanou větu nelze považovat za přezkoumatelné vypořádání předmětné námitky. Pokud žalobce namítal, že stavební úřad se nevypořádal s otázkou namítaného negativního vlivu na sousední obytné budovy nad rámec odkazu na kladná stanoviska dotčených orgánů, nelze se spokojit s vypořádáním této námitky žalovaným stejným způsobem, který fakticky pouze shledává správnost posouzení stavebním úřadem. Z rozhodnutí žalovaného tak není zřejmé, proč tuto námitku považoval za lichou, mylnou nebo vyvrácenou a na základě jakých úvah a skutečností. Z pasáže rozhodnutí žalovaného citované stěžovatelem v kasační stížnosti nelze dovozovat žádné hodnocení z hlediska správnosti posouzení námitky stavebním úřadem s ohledem na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů. Námitka proto není důvodná.

pokračování

[26] K stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v případě námitky brojící proti závěru o nepřekoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v důsledku nevypořádání námitky nesplnění hlukových limitů. Krajský soud při posouzení věci shledal, že rozhodnutí žalovaného je nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů dílem proto, že záměr BPS Kladno nebyl žalovaným posuzován z hlediska souladu s územním plánem ve věci splnění podmínky (kterou územní plán rovněž obsahuje) hlukových limitů vůči stavbám pro bydlení, jelikož k této podmínce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil.

[27] Žalobce a) v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu otázku hlukových limitů namítl ve vztahu k námitce nesouladu záměru s územním plánem města Buštěhrad ve znění změny č. 5, kde zmínil, že tato změna vylučuje záměry „*všech* provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí a dále stavby, které nesplní podmínky hygienických limitů hluku vůči stavbám pro bydlení dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“.

[28] Změna č. 5 územního plánu města Buštěhrad doplňuje do kapitoly 13 textové části „Definice regulativů funkčního využití“, podkapitola 13.1, pro funkční plochu „PRŮMYSLOVÁ VÝROBA A SKLADY“ s platností pro všechny návrhové i stávající plochy územního plánu do odstavce „nepřípustné využití území, činnosti a stavby“ také bod VI., který z návrhových a stávajících ploch vylučuje „*všechny záměry, tj. stavby, činnosti a technologie, které nesplní podmínky hygienických limitů hluku vůči stavbám pro bydlení dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.*“ Ačkoliv opatření obecné povahy 1/2013/OOP stanovující změnu č. 5 územního plánu města Buštěhrad bylo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 6. listopadu 2014, č. j. 50 A 16/2014 – 88, zrušeno, v době rozhodování správních orgánů se jednalo o závaznou část územního plánu. Nejvyšší správní soud podotýká, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nebyl jeho nesoulad s uvedeným regulativem, který byl Krajským soudem v Praze citovaným rozsudkem zrušen, nýbrž absence odůvodnění této otázky v rozhodnutí žalovaného. Bez ohledu na fakt, že změna územního plánu byla později soudem zrušena, představuje absence vypořádání řádně uplatněné námitky nesouladu záměru s regulativem uvedeným v (tehdy platné) územně plánovací dokumentaci důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[29] Pokud tedy žalovaný v odvolacím řízení posuzoval k námitce stěžovatele soulad územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací podle § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), měl se zabývat také podmínkou splnění hygienických limitů hluku vůči stavbám pro bydlení podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Žalovaný však tuto podmínku zcela opominul. Nelze přitom přisvědčit námitce stěžovatele, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal na str. 15 svého rozhodnutí, kde shledal, že: „*podle ustanovení § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení a pro veřejnou dopravní infrastrukturu, z čehož vyplývá, že v územním řízení je stěžejní stanovit druh a účel stavby, kdy pro konkrétnější řešení se stanovují podmínky pro další řízení,*“ jelikož zde se žalovaný vyjadřoval k námitkám žalobce a) ohledně technologického řešení záměru. Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně nepřekoumatelnosti vypořádání této námitky žalovaným. Z toho důvodu se dále nezabýval věcnou argumentací stěžovatele k této otázce.

[30] Nejvyšší správní soud se nakonec zabýval také námitkou, podle níž žalovanému nelze vytknout, že nepřihlížel k výjimce podle § 56 ZOPK, jelikož žalobci nutnost získat tuto výjimku v územním řízení nenamítali. Stěžovatel nadto namítá, že tato výjimka se v praxi získává až v řízení stavebním, takže potřeba získat ji již v řízení územním nebyla dána.

[31] Jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, č. 1742/2009 Sb. NSS: „*Žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.*“ Žalobce tak byl oprávněn tuto námitku uplatnit a krajský soud postupoval správně, pokud se touto námitkou zabýval.

[32] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně shledal, že pro umístění staveb v lokalitách, kde se vyskytují zvláště chránění živočichové, není-li na místě postup dle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. pokud je zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů prokazatelně nezbytný v důsledku běžného obhospodařování nemovitostí nebo jiného majetku nebo z důvodů hygienických, ochrany veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti anebo leteckého provozu), je nezbytné vydání výjimky dle § 56 téhož zákona (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 89/2013 – 65).

[33] V posuzovaném případě z biologického průzkumu, který byl součástí projektové dokumentace k oznámení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, vyplývá, že v daném území se vyskytuje zvláště chráněný čmelák rodu *Bombus*. Orgán ochrany přírody v závěru zjišťovacího řízení ze dne 18. 11. 2010 upozornil dále na skutečnost, že podle údajů z databáze Agentury ochrany přírody a krajiny se v zájmovém území vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů slepýš křehký a užovka obojková. Na základě toho orgán ochrany přírody shledal, že před realizací záměru je nejprve nutné požádat orgán ochrany přírody o udělení výjimky ze zákazu u zvláště chráněných živočichů podle § 56 ZOPK. V této podobě přejal podmínku udělení výjimky před realizací závěru do rozhodnutí stavební úřad. Stavební úřad tudíž pochybil, pokud v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu podmínku v této podobě do rozhodnutí přejal, jelikož vydání výjimky podle § 56 ZOPK mělo být již podmínkou vydání územního rozhodnutí.

[34] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že případné podmínky stanovené rozhodnutím o výjimce podle § 56 ZOPK příslušným orgánem ochrany přírody mohou mít spíše stavebnětechnický charakter, a měly by tedy zohledňovat dané konkrétní technické řešení stavby vymezené v projektové dokumentaci předkládané právě ve stavebním řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 10 As 14/2015 – 59: „*Jakoli lze připustit, že případné podmínky stanovené rozhodnutím o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny mohou mít spíše stavebnětechnický charakter, nelze v obecné rovině odhlédnout od možnosti, že příslušný orgán výjimku pro nenaplnění zákonných požadavků neudělí. Pokud by již v územním řízení vyšlo najevo, že navrhovaný záměr z důvodu ochrany chráněných druhů realizovat nelze, iniciování stavebního řízení by se stalo bezpředmětným. Odsouváním biologického hodnocení, resp. rozhodování o udělení výjimky do stavebního řízení, by proto bylo nejen v rozporu s principem materiální pravdy (§ 3 správního řádu), ale také se zásadou hospodárnosti správního řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu), neboť potenciálně vede ke zbytečným nákladům, jež se spolu s navazujícím stavebním řízením pojí.*“ Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny námitky uplatněné stěžovatelem. Kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[36] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu

pokračování

nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšný nebyl ani žalovaný, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem správně zrušeno. Procesně úspěšným žalobcům b) a c) v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly a právo na náhradu nákladů řízení tedy rovněž nemají.

[37] Žalobci a) však vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení náleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci a) vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.), spočívající v jednom úkonu právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti). Náklady tedy činí částka 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3.400 Kč. Z podkladů ve spise krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce žalobce a) je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se tak zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 4.114 Kč. Stěžovateli proto bylo uloženo zaplatit žalobci tuto částku na náhradě nákladů řízení v přiměřené lhůtě k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu